

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č.j. MV-74727-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

- 1 Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2020, č.j. OAM-16513-46/PP-2017, kterým byla

podle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť účastník řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a o pobytu cizinců,

podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, III. podle ust. § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

- 2 Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů nesprávně posoudily zjištěný skutkový stav a zároveň rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu v rozsahu, který je nutný pro rozhodnutí ve věci.
- 3 Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek namítal nezákonnost posouzení, že žalobce není ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem svého syna, který je občanem ČR. Žalobce ve správním řízení prokázal svoji finanční závislost na synovi mimo jiné čestným prohlášením syna. Pro žalobce je obtížné obstarat si zaměstnání z důvodu předchozího trestního odsouzení a z důvodu vyššího věku, žalobce je na synovi závislý i kvůli pomoci s opětovným začleněním do společnosti po výkonu trestu odnětí svobody, syn žalobci zajišťuje ubytování ve společné domácnosti, finančně žalobci přispívá na jídlo a jiné potřeby, pečuje o něj, společně se dělí o vaření, domácí práce a vytváření harmonické domácnosti.
- 4 Žalobce namítal, že pouhá skutečnost, že jeho manželka má dostatečné příjmy pro zabezpečení základních životních potřeb sebe i žalobce, sama o sobě neznamená, že je ochotná a způsobilá svého manžela finančně zabezpečovat a že tak skutečně činí ona a nikoli jeho syn. To, že vyživovací povinnost manželů předchází dle občanského zákoníku vyživovací povinnosti dětí, nepředurčuje, že ve skutečném životě se manželé skutečně vždy vyživují navzájem a nevolí jiné varianty zabezpečení finančních poměrů rodiny. V tomto směru žalovaný pochybil, když nezjistil skutkový stav v rozsahu dle § 3 správního řádu. Žalovaný navíc zjistil pouze příjmy žalobcovy manželky, nikoli již její výdaje, neprokázal tedy, že manželka žalobce skutečně má po uhrazení výdajů dostatečné prostředky k materiálnímu zabezpečení svého manžela.
- 5 V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval a interpretoval pojem závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nerespektoval relevantní judikaturu a eurokonformní výklad v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a související judikaturou Soudního dvora EU. Rovněž rezignoval na prokázání veškerých okolností relevantních pro posouzení otázky existence závažného porušení veřejného pořádku, napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce citoval

z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009 č.j. 5 As 51/2009-68, z něž vyplývá nezbytnost prokázat, v čem konkrétně správní orgány spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, v opačném případě je jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nelze vidět automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, je třeba zjišťovat, zda protiprávní jednání přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně, a zda jde o narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti.

- 6 Žalobce namítl, že žalovaný rezignoval na zjišťování a dokazování relevantních okolností pro posouzení otázky, zda v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, žalovaný přihlédl pouze k trestnímu odsouzení žalobce, nezjišťoval ale chování žalobce ve výkonu trestu a po jeho propuštění z výkonu trestu a úspěšnost jeho opětovného začlenění do společnosti. Žalobce pak není povinen k prokazování negativních skutečností a výklad žalovaného, dle kterého je žalobce povinen prokazovat absenci důvodů pro zamítnutí jeho žádosti, není správný. Žalobce dále poukázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 3 As 4/2010-151 ze dne 26. 7. 2011, ve kterém je rozveden výklad pojmu veřejný pořádek, a z něž vyplývá, že dotčené ustanovení je nezbytné aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 21/2011-85 ze dne 30. 11. 2011, z něž vyplývá nezbytnost zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil, včetně míry zavinění, pohnutky atp.
- 7 Žalobce zdůraznil, že páčání trestné činnosti v jeho životě představuje pouze krátkou epizodu, od které uplynulo již 10 let, po která žalobce vede příkladný život. Za trestnou činnost byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6 let, ze kterého byl na základě rozhodnutí Okresního soudu v Plzni č.j. 3 PP 189/2017 dne 14. 9. 2017 předčasně propuštěn, a dále k peněžitému trestu, který uhradil. Žalobce svoji vinu přijímá a nijak nepopírá závažnost spáchané trestné činnosti, namítá však, že se mu po propuštění z výkonu trestu podařilo začlenit se do společnosti a nepředstavuje nadále ohrožení pro veřejný pořádek, zejména vede rodinný život se svojí manželkou a se syny a pečuje také o vztah s vnuky. S opětovným začleněním do společnosti mu významně pomáhá jeho mladší (již zletilý) syn, se kterým žije ve společné domácnosti. Nedopouští se páčání další trestné činnosti ani páčání přestupků. Vše tedy nasvědčuje tomu, že jeho resocializace po propuštění z výkonu trestu proběhla úspěšně a že žalobce již nepředstavuje pro společnost hrozbu.
- 8 Žalobce přitom svoji trestnou činnost nebagatelizuje a připouští, že tato představovala ohrožení veřejného pořádku, ale v minulosti. Aktuálnost ohrožení dle názoru žalobce nebyla ve správním řízení prokázána. Z toho, že dosud trvá zkušební doba stanovená žalobci v souvislosti s předčasným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody, nelze dovozovat, že by žalobce pro společnost nadále představoval hrozbu.
- 9 Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že výhradu veřejného pořádku, a stejně tak zamítnutí žádosti z důvodu, že účastník řízení není rodinným příslušníkem

občana Evropské unie uvedeným v § 15a o pobytu cizinců, je možné uplatňovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti. Žalovaný se při posuzování přiměřenosti omezil na formální vyjmenování rodinných vazeb účastníka řízení, aniž by jejich existenci, a především hloubku a intenzitu bral reálně v potaz. Žalobce namítl, že na území České republiky pobývá od mládí, již 32 let, strávil zde více než polovinu svého života, v roce 1992 za ním přicestovala manželka se starším synem, mladší syn se narodil již na území České republiky. Oba synové žalobce mají dnes již státní občanství ČR, manželka žalobce má od r. 1997 povolení k trvalému pobytu. Starší syn žalobce má dnes sám již dvě batolecí děti. Se svými syny má žalobce velmi blízký vztah, s mladším synem dokonce žije ve společné domácnosti. Je tedy zřejmé, že za dlouhou dobu svého pobytu v ČR si žalobce již vytvořil na území ČR rozsáhlou rodinnou síť, stejně tak si zde žalobce vytvořil i pevné sociální vazby, zvykl si zde. Za prospěšné označil, že léta pomáhal krajanům s tlumočením. Není přípustné ani spravedlivé, aby manželka žalobce v případě zamítnutí jeho žaloby následovala žalobce do jeho země původu, to by bylo v rozporu se smyslem a účelem tohoto jejího pobytového oprávnění. O to více nelze vycestování požadovat po synech žalobce, kteří jsou občané ČR, starší syn má na území již své vlastní děti, které nepochybně nebude s ohledem na jejich nejlepší zájmy přesídlovat do země původu svého otce. Je tedy zřejmé, že v případě potvrzení zamítnutí žádosti žalobce dojde k zpřetrhání rodinných vazeb, čím bude způsobena újma v oblasti rodinného života jak žalobci, tak jeho nejbližším rodinným příslušníkům. Jeho manželka přijde o svého životního partnera, synové přijdou o vztah se svým otcem, žalobce bude ochuzen o vztah se svými vnoučaty. Žalobce bude čelit v zemi původu riziku hmotné nouze, neboť s ohledem na jeho vyšší věk a stigma doprovázející jeho předchozí trestní odsouzení, stejně jako oslabení sociálních vazeb v zemi původu za 32 let pobytu v ČR, pro něj bude extrémně obtížné obstarat si ve Vietnamu zaměstnání. Stejně tak újma psychická, která mu bude způsobena, bude nedožrnná, neboť bude ve věku 60 let nucen ve Vietnamu v podstatě začít nový život. Navazování nových sociálních vazeb bude pro něj však zásadně ztížené s ohledem na jeho věk a 32 let pobytu v ČR, za které si zcela odvykl způsobu života ve Vietnamu a tamějším zvyklostem. Navazování nových rodinných vazeb v jeho věku je pro žalobce již téměř nemožné. Je tedy zřejmé, že zamítnutím žádosti bude žalobci způsobena závažná újma v oblasti jeho soukromého a rodinného života, kdy žalobce bude odsouzen k opuštění svých nejbližších a dožití v zemi, která je po 32 letech v ČR pro něj prakticky cizí zemí.

- 10 Dále žalobce namítl, že za trestnou činnost je napadeným rozhodnutím nepřipustně opakovaně trestán, oponoval závěrům žalovaného o možnosti integrace do nového prostředí, odmítl, že by nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života mohl způsobit pouze dlouhodobý zákaz pobytu mimo ČR, nesouhlasil s tím, že by styk s rodinou bylo možné nahradit komunikačními technologiemi, nebo že přestála-li rodina čtyřleté odloučení před třiceti lety, přestojí jej i nyní.
- 11 Žalobce upozornil, že přiměřenost jeho nuceného vycestování do Vietnamu již byla soudy přezkoumána, a to Vrchním soudem v Praze, který rozsudkem sp. zn. 2 To 13/2016 ze dne 10. 6. 2016 zrušil vyhoštění uložené soudem I. stupně žalobci, a to právě s ohledem na nepřiměřenost uložení takového trestu. I trestní soud tedy došel k závěru, že trestní odsouzení žalobce nepředstavuje tak závažné ohrožení veřejného zájmu, aby vyvážilo újmu, která by mu byla v oblasti jeho rodinného a soukromého života způsobena nuceným vycestováním. Z výše uvedeného je patrné, že přiměřenost dopadů rozhodnutí byla posouzena pouze formalisticky, žalovaný vzal v potaz pouze skutečnosti v neprospěch žalobce a skutečnosti hovořící v jeho prospěch bagatelizoval a dezinterpretoval.

- 12 Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.
- 13 Žalovaný ve vyjádření k žalobě popíral oprávněnost jednotlivých žalobních bodů, věcně se vyjádřil stejně jako v napadeném rozhodnutí. K prvnímu okruhu žalobních námitek žalovaný doplnil, že závislostí na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem se tedy rozumí faktický stav závislosti spočívající v tom, že tato osoba není schopna bez materiální pomoci či nutné péče poskytované fakticky občanem Evropské unie nebo jeho manželem uspokojovat své základní životní potřeby. Závislostí je nutno rozumět pouze faktický stav, který vznikl vlivem okolností na vůli cizince nezávislých, nikoliv z vůle cizince samotného. Žalobce v průběhu správního řízení neprokázal jakoukoli závislost na svém synovi v případě uspokojování svých základních potřeb, naopak prokázal, že jeho ekonomický a zdravotní stav je dobrý a nebrání, aby se zajistil sám. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný doplnil, že ve správním řízení posoudil hrozbu závažného narušení veřejného pořádku žalobcem z hlediska jeho specifického případu, kdy se svým jednáním v minulosti dopustil úmyslných trestných činů, přičemž právě úmysl, finanční zisk a mezinárodní přesah jeho protiprávního jednání v případě žalobce zakládá onu důvodnou obavu. Ohledně námitky žalobce, že je třeba zohlednit jeho osobní chování, s tím, že k protiprávnímu jednání došlo před více než 10 lety a nyní vede příkladný život, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č.j. 5 Azs 274/2016-42, ve kterém soud řešil srovnatelný skutkový stav. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalobcem strávená doba na svobodě po jeho podmíněném propuštění nemůže být považována za dobu, která postačuje k prokázání, že již neexistuje důvodná hrozba, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný doplnil, že nevydáním povolení k přechodnému pobytu dojde k určitému zásahu do rodinného života žalobce, jakož i jeho rodinných příslušníků, a to právě z důvodu, že dojde k výraznému omezení kontaktu mezi žalobcem a členy jeho rodiny, nicméně s ohledem na důvod, pro který je jeho žádost zamítána, se jedná o zásah zcela přiměřený.
- 14 Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

- 15 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
- 16 Při jednání, které se u Městského soudu v Praze konalo dne 28. 4. 2022, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích a argumentech.
- 17 Žaloba není důvodná. Úvodem soud pokládá za potřebné připomenout důvody, pro něž byla žalobcova žádost zamítnuta. Žalovaný vymezil dva právní důvody:
- (i) podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a
 - (ii) podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. Jim pořádl dva skutkové důvody:

žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

- 18 Při posouzení zákonnosti prvního důvodu soud vyšel z následující právní úpravy.
- 19 Podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
- 20 Podle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
- 21 Podle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolení pobyt. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se podle jeho odst. 3 použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
- 22 Žalobce do podané žádosti uvedl, že je závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované svým synem, občanem Evropské unie. V řízení je sporné, zda tato závislost ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve vztahu mezi žalobcem a jeho synem skutečně existuje. Ze správního spisu městský soud mimo jiné zjistil, že žalobce je dle své vlastní výpovědi zdravý, aktivní, je schopný pracovat, vypomáhá krajanům s tlumočením, dostává nabídky od firem k tlumočení a jediným důvodem, proč není zaměstnán, je chybějící pobytové oprávnění na území. Žalobce dostává od syna měsíčně kolem 5.000 Kč, k této částce žalobcův syn vypověděl, že žalobce peníze nepotřebuje a že si je spoří. Dále městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobcova manželka vlastní byt a spoluvlastní obchodní společnost Tranada s.r.o., v době podání žádosti měla příjem ze své pracovní činnosti v obchodě v Sušici, v době vydání napadeného rozhodnutí měla příjem ze spoluvlastnictví obchodní společnosti a rovněž z pronájmu svého bytu v Praze. Dle výpovědi žalobcova syna má žalobce se svojí manželkou dobrý manželský vztah.
- 23 Z uvedeného městský soud jednoznačně dovodil, že podmínky uvedené v ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyly splněny, protože dané ustanovení je kumulativně - alternativní, přičemž kromě splnění podmínky příbuznosti žalobce s občanem Evropské unie v přímé linii postačí splnění jedné ze dvou alternativních podmínek, kterými jsou existence závislosti na výživě či jiné nutné péči v zemi původu, nebo existence závislosti na výživě či jiné nutné péči na území. V posuzované věci bylo v řízení prokázáno, že žalobce je rodinným příslušníkem svého syna, občana Evropské unie. Nebyla však již prokázána závislost žalobce na synovi z hlediska výživy či jiné nutné péče, neboť sám žalobce vypověděl, že je zdravý, schopný pracovat. Žalobce pak nepředestřel žádné tvrzení ani nepředložil žádný doklad, jenž by prokazoval vztah závislosti na nutné péči nebo na výživě tak, že by žalobce nemohl uspokojovat ani své základní životní potřeby, naopak jím předestřené tvrzení takovou závislost vylučuje, neboť žalobcova ekonomická a sociální

situace o závislosti nesvědčí. Městský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že „*lze bezesporu dovodit, že syn žalobce se svou podporou snaží zvýšit životní standard svého otce, nicméně takovouto péčí není možné subsumovat pod stav, jenž je vyžadován ustanovením § 15a odst. 1 písm. d) zákona.*“ Městský soud v Praze zdůrazňuje, že pojem „závislost“ je třeba vyložit tak, že jde o faktický stav, vzniklý nezávisle na vůli cizince, spočívající v tom, že závislá osoba není schopna bez materiální pomoci nebo nutné péče poskytované fakticky občanem Evropské unie uspokojovat své základní životní potřeby (srovnej: *rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 1. 2007 ve věci C-1/05, Jia.*) Takovou závislost žalobce v projednávané věci neprokázal.

- 24 K žalobní námitce ohledně důkazu čestným prohlášením žalobcova syna Městský soud v Praze aprobejuje hodnocení správních orgánů prezentované v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí, že čestné prohlášení není způsobilé stav závislosti žalobce na péči či výživě syna prokázat, neboť stav závislosti jako objektivní kategorii je třeba prokázat zejména důkazy s objektivní vypovídací hodnotou. Důkaz čestným prohlášením jako výlučný důkaz takovou hodnotu z podstaty mít nemůže.
- 25 K žalobní námitce, že je nutné brát v potaz také hledisko sociální a emocionální, neboť účastník řízení spolu se synem vytvářejí harmonickou domácnost a syn žalobci pomáhá překlenout stigmatizaci spojenou s výkonem trestu odnětí svobody, městský soud uvádí, že namítané okolnosti nejsou kritériem, které je žalovaný povinen zohlednit při rozhodování o žádosti dle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, potažmo ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Kritériem je, jak již soud uvedl, posouzení splnění podmínek v ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované rodinným příslušníkem, který je občanem Evropské unie, nebo závislost existující bezprostředně před vstupem na území. Rodinné vazby tedy nejsou pro posouzení žádosti rozhodující.
- 26 K žalobní námitce, že nelze bez dalšího hodnotit příjmy žalobcovy manželky jako důkaz svědčící o tom, že žalobce nenaplňuje podmínky oné závislosti na synovi, městský soud uvádí, že z obsahu správního spisu nevyplývalo, že žalobcova manželka k žalobci svoji vyživovací povinnost neplnila nebo plnit nemohla. Žalobci se namítaným argumentem nepodařilo vyvrátit zjištění žalovaného spočívající v závěru, že žalobce není závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované synem.
- 27 Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce tedy ve správním řízení neuvedl žádné relevantní konkrétní tvrzení ani nepředložil žádný důkaz, ze kterého by přesvědčivě vyplývalo, že mezi ním a synem je vztah závislosti na výživě či jiné nutné péči ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů, jak je výše objasněno, správně dospěly k závěru, že žalobce na péči či výživě syna závislý není. Je tedy dán důvod k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
- 28 Aby rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy pobytové žádosti nemohlo obstát, musely by být jako nezákonné vyhodnoceny oba dva jmenované právní důvody. První důvod byl ve správním řízení nade vší pochybnost řádně prokázán a závěry z něj plynoucí jsou v souladu se zákonem, již tato skutečnost předurčuje, že (necháme-li prozatím stranou námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí) posouzení důvodnosti druhého skutkového důvodu nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Přesto se městský soud zabýval i okruhem žalobních námitek směřujících do druhého právního důvodu.

- 29 Při posouzení zákonnosti druhého důvodu soud vyšel z následující právní úpravy.
- 30 Podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
- 31 Ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě správní orgány zamítly žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu v nyní posuzované věci, je jedním z ustanovení, které do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“)
- 32 Čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES přitom stanoví, že *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
- 33 Důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvedený v ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je proto potřeba vykládat tak, že existenci důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku lze spatřovat pouze v osobním chování cizince – žadatele o vydání povolení k přechodnému pobytu; toto chování musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány nemohou zrušit trvalý pobyt cizince (k čemuž v případě žalobce došlo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2017 č.j. MV-12482-5/SO-2017) a následně zamítnout jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu se zcela stejnou argumentací o tom, že byl odsouzen např. právě za páčání úmyslné trestné činnosti. Předchozí páčání trestné činnosti je jistě indicií o tom, zda existuje hrozba narušení veřejného pořádku ze strany cizince také v budoucnu. Její hodnocení však musí odpovídat smyslu a účelu konkrétního ustanovení, podle kterého správní orgán v dané situaci rozhoduje. Hodnocení dříve páchané trestné činnosti se tak bude lišit v závislosti na tom, zda jde o bezprostřední reakci na konkrétní chování cizince v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, či zda jde o řízení o vydání jiného pobytového oprávnění zahajované na žádost cizince, jež se z logiky věci koná poté, co cizinec o trvalý pobyt jakožto nejvyšší pobytové oprávnění přijde. V takovém případě je potřeba zohlednit také dobu, která od páčání trestné činnosti uplynula, neboť stejně jako s plynutím času postupně klesá potřeba pachatele trestného činu potrestat, stejně tak klesá existence nebezpečí opětovného narušení veřejného pořádku v budoucnu, není-li cizinec do zločineckých struktur dále zapojen a vede-li řádný život. Hodnocení existence nebezpečí, že by mohl cizinec závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu, musí vždy odpovídat skutkovým okolnostem daného případu (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021 č.j. 5 Azs 314/2020-52).
- 34 V posuzované věci žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2016, č.j. 4T 28/2011, a odvolacím rozsudkem Vrchního soudu Praha ze

dne 10. 6. 2016, č.j. 2 To 13/2016 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6 let se zařazením do věznice s dozorem, a dále k peněžitému trestu ve výši 1 milion korun českých (uhrazeno 13. 12. 2016), a to pro spáchání zločinu krádež daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2a, 3 trestního zákoníku, dále spáchání přečinu padělání a pozměňování předmětu k označení zboží pro daňové účely, a předmětu dokazujících plnění poplatkové povinnosti dle § 245 odst. 1, 2a trestního zákoníku, a dále pro spáchání zločinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 2, 4a trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň ze dne 14. 9. 2017, č.j. 3 PP 189/2017 byl žalobce podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba do 14. 9. 2022. Z uvedeného zjištění žalovaný učinil závěr, že v případě žalobce důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, stále trvá. Žalovaný přihlédl jednak k rozsahu, trvání a povaze spáchané daňové trestné činnosti, kdy se jednalo o předem promyšlenou, plánovanou, žalobcem organizovanou trestnou činnost, páchanou na území České republiky s distribucí výrobků do dalších států Evropské unie, z níž měl žalobce největší majetkový prospěch a již žalobce způsobil státu škodu na daních vyšší než 17 milionů Kč. Trestnou činnost žalovaný hodnotil jako velmi závažnou a nebezpečnou. Již tyto okolnosti žalovaný posoudil s ohledem na rozsah, propracovanost v rámci organizované skupiny, zejména pak samotné postavení účastníka řízení v rámci skupiny, jako odůvodňující závažné narušení veřejného pořádku účastníkem řízení i do budoucna.

- 35 Nadto žalovaný hodnotil, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, byla mu stanovena zkušební doba do 14. 9. 2022, teprve po uplynutí zkušební doby bude možné vyhodnotit, zda se osvědčil.
- 36 Dále pak žalovaný zjistil, že žalobce se dne 15. 9. 2017, po propuštění z výkonu trestu, dostavil na pracoviště Odboru cizinecké policie v Plzni, kde mu byl vylepen *výjezdní příkaz s platností od 15. 9. 2017 do 14. 10. 2017. Žalobce však z území české republiky nevycestoval a dne 18. 10. 2017 podal předmětnou žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu. Za nesplnění povinnosti vycestovat byla žalobci dne 16. 10. 2017 uložena pokuta ve výši 3.000 Kč dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pro pobyt bez víza, stejného dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle ust. § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. Uvedené žalobcovo jednání žalovaný vyhodnotil jako prokazující, že žalobce se i po propuštění z výkonu trestu, ve zkušební době, nadále snaží obcházet na území platné právní předpisy na území České republiky. Žalovaný tedy shledal, že důvodné nebezpečí, že by mohl žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je aktuální.*
- 37 Městský soud se s uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, neboť by jen jinými slovy říkal totéž. Dle městského soudu *dosavadní a současný život žalobce nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, aby žalobce na území České republiky vedl sporádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.* Je zjevné, že od uplynutí trestu neuběhla dostatečně dlouhá doba a žalobce se dosud nachází ve zkušební době, navíc v průběhu zkušební doby dal svým úmyslným jednáním najevo, že zákony České republiky nerespektuje.
- 38 Žalovaný nepochybil, když důvod pro zamítnutí žádosti v uvedených okolnostech shledal. Nejednalo se přitom o prosté konstatování, že žalobce představuje nebezpečí do budoucna, aniž by žalovaný identifikoval toto nebezpečí v konkrétních okolnostech, které vedly k odsouzení žalobce a které by byly důkazem osobního chování představující současnou

hrozbu pro veřejný pořádek, v konkrétních v neprospěch žalobce hovořících okolnostech, které nastaly po propuštění žalobce z výkonu trestu ve zkušební době, jakož i v konkrétní okolnosti neuplynutí dostatečného času pro posouzení žalobcova dalšího života.

- 39 Současně soud odmítá žalobcovu argumentaci mířící na porušení zákazu dvojího trestu. Rozhodování o pobytových žádostech cizinců se neděje v režimu trestního práva a rozhodnutí o zamítnutí pobytové žádosti není rozhodnutím o trestu. K námitce, že ani trestní soud neshledal důvod pro vyhoštění žalobce, městský soud uvádí, že trest vyhoštění je jiný právní institut, jehož důsledky jsou méně závažné, neboť s trestem vyhoštění je spojen nejméně roční zákaz pobytu na území České republiky. Městský soud v této souvislosti odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č.j. 7 As 103/2013-37, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutečnost, že nebyl v trestním řízení uložen trest vyhoštění nebrání uložení trestu správního vyhoštění. Uvedené pak jistě platí i pro skutečnost méně významnou, kterou je zamítnutí žádosti u udělení pobytového oprávnění (při použití interpretace *a maiori ad minus*).
- 40 Městský soud tedy uzavírá, že v případě žalobce je dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87e odst. písm. f) zákona o pobytu cizinců.
- 41 Pokud jde o třetí, závěrečnou žalobní námitku, že přiměřenost dopadů do života žalobce či do života členů jeho rodiny byla posouzena nedostatečným způsobem, městský soud vycházel z následující právní úpravy.
- 42 Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- 43 Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
- 44 Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.
- 45 Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
- 46 Je třeba poukázat na skutečnost, že čl. 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39).

- 47 Věcnou stránkou posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu do soukromého a rodinného života cizince se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019 – 28, v němž mimo jiné rekapituloval judikaturu ESLP k této otázce: „Např. v relativně nedávném rozsudku ze dne 9. dubna 2019, I. M. proti Švýcarsku, stížnost č. 23887/16, ESLP shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani zrušit povolení k trvalému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, Ünner proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit: povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem, délka jeho pobytu v hostitelské zemi, doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní, státní občanství různých dotčených osob, rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru, otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele, otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk, závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi, zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi, pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, Shala proti Švýcarsku, stížnost č. 52873/09, bod 46).
- 48 Vnitrostátní soudy také musejí podle ESLP dostatečně podrobně odůvodnit svá rozhodnutí. Odůvodnění, které skutečně nevyvažuje dotčené zájmy, je v rozporu s článkem 8 Úmluvy, zejména když soudy přesvědčivě neprokáží, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 47). Pokud vnitrostátní soudy dostatečně a přesvědčivě přezkoumaly skutkové okolnosti a relevantní souvislosti a provedly adekvátní posouzení osobních zájmů stěžovatele a obecnějších zájmů společnosti, nepřísluší ESLP jejich posouzení nahradit svým vlastním, a to ani v otázce proporcionality sporného opatření, ledaže pro to existují důležité důvody (rozsudek ESLP ze dne 14. září 2017, Ndidi proti Spojenému království, stížnost č. 41215/14, bod 76).“
- 49 Žalovaný se v napadeném rozhodnutí přiměřeností dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, a to podrobně (str. 23 až 25 napadeného rozhodnutí). Po prostudování napadeného rozhodnutí městský soud konstatuje, že žalovaný v průběhu řízení bezpečně zjistil osobní, rodinnou a ekonomickou situaci žalobce, v daném případě mu tedy nic nebránilo relevantně pomeřit veřejný zájem spočívající v tom, aby na území České republiky nepobývali ti cizinci, kteří porušují platné zákony, s právem na soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že zamítnutím žádosti žalobce dojde k zásahu do jeho soukromého života, stejně tak do života jeho rodinných

příslušníků, nicméně s ohledem na důvod, pro který je jeho žádost zamítána, se jedná o zásah přiměřený.

- 50 Městský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje. Městský soud připouští, že napadené rozhodnutí již ze své podstaty představuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalobce bude jeho rodina, bude-li nucen na základě napadeného rozhodnutí vycestovat z České republiky, nepochybně postrádat, stejně tak bude žalobce postrádat svoji rodinu, to však samo o sobě ještě neznamená, že je rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení pobytového oprávnění žalobce dle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nepřiměřené. Nepřiměřenost tohoto rozhodnutí mohou založit, vzhledem k závažnosti žalobcovy trestné činnosti na území České republiky, pouze závažné důvody ve smyslu výše uvedených kritérií stanovených velkým senátem ESLP ve věci Üner.
- 51 Za stěžejní z tohoto hlediska soud považuje odsouzení žalobce za přečin padělání a pozměňování předmětu k označení zboží pro daňové účely, a předmětu dokazujících plnění poplatkové povinnosti dle § 245 odst. 1, 2a trestního zákoníku, a dále za zločin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 2, 4a trestního zákoníku. V případě žalobce jako pachatele uvedené úmyslné trestné činnosti by byl další jeho pobyt na území České republiky v rozporu s důležitým veřejným zájmem na ochraně obyvatelstva před trestnou činností, jehož ochrana je zajištěna právě prostřednictvím ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a kterému musí zájem žalobce a jeho rodiny na zachování stávající podoby jejich soukromého a rodinného života ustoupit.
- 52 Soud považuje na tomto místě za vhodné konstatovat, že žalobou napadeným rozhodnutím není žalobce zcela zbaven možnosti realizovat rodinný život. Zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu jako takové neznamená zákaz pobytu na území České republiky a nevylučuje možnost návštěv žalobce s rodinou. Pokud jde o vzájemný emoční vztah žalobce a členů rodiny, je třeba přihlídnout i k tomu, že rodina se musela vyrovnat a vyrovnala s omezením kontaktu již v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody. Synové žalobce jsou oba již dospělí, vzájemné odloučení za této situace není v současném světě nijak neobvyklé a nelze považovat za závažnou poruchu v rodinném životě. Vzhledem k věku žalobce (přes 60 let) je třeba zabývat se též otázkou, zda je vycestování žalobce do země původu přiměřené za situace, kdy by měl ve Vietnamu v uvedeném věku, přičemž více než polovinu života prožil v České republice, začínat v podstatě nový život, aniž by měl ve Vietnamu jakékoli rodinné zázemí či jiné sociální vazby. K tomu městský soud shodně s žalovaným uvádí, že z tvrzení žalobce ani z obsahu správního spisu nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti, pro které by žalobce nemohl v zemi původu vykonávat výdělečnou činnost či čerpat zdravotní péči, když žalobce naopak sám uváděl, že je způsobilý být ekonomicky aktivní a jeho zdravotní stav je dobrý. S ohledem na charakter žalobcovy příležitostné výdělečné činnosti vykonávané na území České republiky (výpomoc v obchodě, tlumočení) lze konstatovat, že tato se nejvíce vázána striktně na území České republiky a lze ji přitom vykonávat i v zemi původu, případně ji zachovat na území České republiky prostřednictvím krátkodobých víz. Lze shrnout, že žalobce ohledně svého osobního a rodinného života neuvedl žádné natolik mimořádné okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho života v případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu v České republice.
- 53 Soud po provedeném přezkumu napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí odpovídá ustálené rozhodovací praxi a je v souladu se zákonem, rovněž shledal napadené

rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a jako takové nevzbuzující pochybnosti o jeho zákonnosti a přezkoumatelnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 54 Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 55 O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu